

De knuffelpony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/IPP042001

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX tekst: Gertrud Jetten

© MMXX illustraties: Ina Halleman

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

Argh, wat jeukte dat! Dottie wierp zich met haar volle gewicht tegen de stal aan. De tinker schuurde met haar hals langs de ruwe planken, totdat er bloed op haar witte vacht drupte. Van haar manen was al niet veel meer over. Gekke, rafelige plukken waren het.

Dottie draaide zich om en duwde haar dikke billen tegen de muur. Haar staart jeukte minstens zo erg als haar manen. Vol overgave schuurde ze van links naar rechts. Net zolang totdat de haren die er nog waren recht overeind stonden.

Toen ze klaar was, schudde ze zich flink uit. Zoekend keek ze om zich heen.

Wat zou ze vandaag eens doen? De laatste sprietjes gras onder de omheining uit peuteren? Wachten totdat Wendy kwam? Hopelijk dacht ze er vandaag aan om hooi mee te nemen... Het gras was nu echt op en Dottie had honger.

Maar ze had nóg meer jeuk! Zonder erbij na te denken trapte ze tegen haar buik. Die jeukte namelijk ook. En haar benen. Er was nauwelijks een plekje te vinden dat níét jeukte... Dottie stampte met haar benen. Ze zwiepte met haar staart. Ze schudde haar hoofd. Het liefst zou ze willen verdwijnen, zo ellendig voelde ze zich.

Stond ze maar niet alleen! Nu had ze niemand om te krabben of door gekrabd te worden. Niemand om mee te dutten, te eten of te kletsen. Dottie zuchtte verdrietig. Ze was geboren en opgegroeid in Ierland, in een grote kudde van tinders. Daar was altijd wel iemand geweest om mee te spelen.

Toen ze drie was, was ze naar Nederland gekomen. Eerst was ze een paar jaar van Ellis geweest, daarna werd ze verkocht aan Bart en nu was ze alweer twee jaar van Wendy. Dottie staaarde sip voor zich uit. Wendy meende het niet slecht, maar ze had gewoon geen tijd. En geen fut. Ze had drie jonge kinderen, en Dottie kwam altijd als laatste.

‘O, wat zielig,’ klonk opeens een meisjesstem. ‘Carolien, kijk dan!’

Dottie keek op. Op het pad langs de wei kwam een groepje kinderen aangereiden. Voorop reed een jonge vrouw op een

schimmel met duizend-en-een stipjes. Achter haar reden een jongen op een fjord, een meisje op een bruine pony, een meisje op een ijslander en een meisje op een arabier.

De vrouw fronste haar voorhoofd en keek bezorgd naar Dottie. ‘Arme pony,’ mompelde ze. Ze stapte af en gaf de teugels aan de jongen op de fjord. ‘Kom maar,’ riep ze vriendelijk.

Dottie zette zich in beweging. Bonk, bonk, bonk stapte ze naar de omheining. Ze stak haar neus uit en rook aan Carolien. Mmm, wat rook ze heerlijk! Naar boterhammen met jam, appels en lekker kruidenhooi. Dotties maag rommelde. Ze had honger!

‘Arme meid,’ verzuchtte Carolien. ‘Wat zul jij een jeuk hebben!’

‘Waarom schuurt ze zo?’ vroeg een van de kinderen.

‘Ik denk dat ze zomereczeem heeft,’ antwoordde Carolien. ‘Dat is een allergie voor kleine mugjes.’

‘Die staart is net een wc-borstel,’ riep het meisje op de bruine pony.

Carolien lachte een beetje zuur. ‘Helaas wel,’ zei ze.

‘Is er niks aan te doen?’ vroeg het meisje met de zwarte paardenstaart.

‘Jawel,’ antwoordde Carolien. ‘Als ze een speciale deken op heeft, kan ze niet meer gestoken worden en dan heeft ze na een tijdje geen jeuk meer.’ In gedachten tikte ze tegen haar rijbroek.

‘Waar denk je aan?’ vroeg het blonde meisje.

‘Of ik de dierenbescherming zal bellen of een briefje zal

achterlaten. Dit kan echt niet zo!' Ze zocht in haar zakken en vond een pen en een boodschappenbriefje. Ze krabbelde wat op de achterkant van het papiertje en stak het tussen het hek en een stevige paal. Daarna stapte ze op de witte pony en reed weg.

De kinderen reden achter haar aan. Het meisje met de lange, zwarte paardenstaart keek om en glimlachte lief naar Dottie. Ze had kleine sproetjes in haar gezicht en hele donkere ogen.

Dottie keek hen na, totdat ze verdwenen waren. Ze zou niks liever willen dan de hele dag betutteld worden door een groepje aardige kinderen, maar in plaats daarvan stond ze zich hier rot te vervelen. Met een sip gezicht sjokte ze naar de stal en begon weer te schuren.

Een paar uur later hobbelde de zwarte auto van Wendy het pad op. Snel liep Dottie naar het hek. Hopelijk had Wendy wat te eten meegenomen!

Wendy zette de auto aan de kant en haalde een paar plakken hooi uit de achterklep. Ze gooide het hooi over de omheining en bleef staan toen ze het briefje zag. Met een verbaasd gezicht vouwde ze het open.

Snel vlogen haar ogen over het papier. Geschrokken liet ze het briefje zakken en met een schuldig gezicht keek ze naar Dottie. Even wist ze niet wat ze moest doen, maar toen pakte

ze haar telefoon en toetste het nummer van Carolien in.

'Met Wendy de Winter,' zei ze een beetje opgelaten. 'Ik ben de eigenaar van de tinker.'

Dottie ging vlak bij Wendy staan, zodat ze het goed kon horen.

'Fijn dat je belt,' zei Carolien vriendelijk. 'Ik, eh... Tja, ik maak me nogal zorgen over je pony. Misschien kan ik je ergens mee helpen?'

Wendy haalde haar schouders op. 'Ik denk het niet.'

'Weet je dat er speciale dekens zijn voor paarden met zomereczeem?'

Wendy knikte. 'Maar die zijn zo duur!'

'Niet allemaal...'

'Die goedkope dekens heeft ze zo gesloopt,' vertelde Wendy met een somber gezicht. 'Dat heb ik al geprobeerd.'

'Ik heb hier nog een deken liggen,' zei Carolien. 'Misschien past die. Zal ik hem zo komen brengen?'

'Wat kost dat?' vroeg Wendy wantrouwend.

'Niks. Als hij past, mag je hem hebben.'

'Dan graag,' zei Wendy opgelucht. 'Tot zo!'

Carolien verbrak de verbinding.

Dottie keek blij naar Wendy. Ze hoopte heel, heel, héél erg dat de deken paste. Wat zou het heerlijk zijn om geen jeuk meer te hebben!

Wendy ging in het gras zitten met haar rug tegen het hek. Diep in gedachten staaarde ze voor zich uit.

Een kwartiertje later reed de auto van Carolien het pad

op. Ze stapte uit en haalde een donkerbruine deken uit de achterbak. Toen liep ze naar Wendy toe. 'Hoi,' zei ze en ze stak haar hand uit.

'Hoi.' Wendy stond op en gaf Carolien een hand.

Carolien liep naar Dottie toe en legde de deken over haar rug. Teleurgesteld keek ze naar Wendy. 'Hij is te klein, ben ik bang...'

Wendy knikte. Ze zag eruit alsof ze elk moment kon gaan huilen. Verdrietig keek ze naar Carolien. 'Je hebt gelijk dat ik slecht voor Dottie zorg,' zei ze sip. 'Maar het lukt me gewoon niet! Ik heb drie kleine kinderen, een drukke baan en ik ben pas gescheiden. Ik krijg het gewoon niet voor elkaar!'

'Dat kan ik me best voorstellen,' zei Carolien lief. 'Maar,

eh... misschien is het dan beter om Dottie te verkopen aan iemand die wel tijd en geld heeft.'

Wendy knikte. 'Dat heb ik ook al vaker gedacht...' Vragend keek ze naar Carolien. 'Wil jij haar niet hebben?'

'Eh... ik?' hakkelde Carolien. 'Ik heb al twaalf pony's! En ik hoef er echt geen bij.'

'Twaalf?' vroeg Wendy verbaasd.

Carolien knikte. 'Ik heb een kleine manege.'

Wendy keek haar aan alsof ze de loterij had gewonnen. 'Dottie is heel lief,' vertelde ze. 'En ze is dol op kinderen!'

Carolien zuchtte. 'Dat geloof ik best, maar ik heb er echt al genoeg!'

'Je hoeft haar niet te houden,' ging Wendy verder. 'Je kunt haar weer doorverkopen.'

'Wat kan ze?'

'Ze is bereden en betuigd,' antwoordde Wendy. 'Je mag haar wagen erbij hebben!' Ze wees naar een kleine huifkar die onder het afdak stond.

Dottie keek van de een naar de ander. Carolien zag er lief uit. Ze zou beslist een goede deken voor haar kopen en haar genoeg hooi geven. Zacht duwde ze met haar neus tegen Caroliens arm.

'Je mag haar voor een klein prijsje hebben,' vervolgde Wendy. 'Inclusief alle spullen.'

Carolien beet op haar lip. Ze had helemaal geen zin in nog een pony. En al zeker niet in een pony met zomer-eczeem! Maar ze kon Dottie niet aan haar lot overlaten. Ze

had zo'n lief gezicht en ze was zo vriendelijk...

Carolien voelde aan Dotties benen en aan haar rug. Ze inspecteerde haar manen, haar staart en haar buik. Eigenlijk wilde ze het niet, maar voordat ze zich kon bedenken, zei ze ja. Ja tegen Dotties lieve ogen en twee verschillend gekleurde oren.

Wendy keek haar blij aan. 'Je zult er geen spijt van hebben. Dottie is echt een schatje!'

'Zul jij haar niet missen?'

Wendy haalde haar schouders op. 'Daar heb ik geen tijd voor, denk ik.' Ze aaide Dottie over haar hals. 'Wanneer kom je haar halen?'

'Eh...' hakkelde Carolien. 'Morgenochtend?'

'Prima. Dan zorg ik dat alles klaarstaat.'

Carolien knikte. Ze keek nog een laatste keer naar Dottie en stapte toen in de auto. Even later was ze verdwenen.

Wendy gaf Dottie nog een aai, deed het hek dicht en stapte in de auto.

Dottie keek haar na. Er zat een klein kriebeltje in haar buik. Vanaf morgen was ze opeens van Carolien. Waar zou ze terechtkomen?

De volgende ochtend was Wendy al vroeg bij de wei. Ze gaf Dottie een pluk hooi en verdween daarna in de stal. Even later kwam ze weer naar buiten. Ze legde Dotties tuig in de kleine huifkar en liep daarna terug om haar zadel en haar hoofdstel te halen.

Terwijl ze nog bezig was, kwam Carolien eraan. Ze was op de fiets. Naast haar fietste haar vriend Thomas. Ze zetten hun fiets tegen de omheining en zwaaiden naar Wendy.

'Wat een leuke pony,' merkte Thomas op.

'Ja, hè?' zei Carolien. 'En ze is ook zo lief!' Ze maakte het hek open en kriebelde Dottie in haar manen.

Dottie tuitte onmiddellijk haar bovenlip. Die nacht waren er heel veel muggen geweest en ze had nog meer jeuk dan gisteren.

'Arme meid,' zei Carolien medelijdend. 'Je krijgt zo snel mogelijk een deken op!'

'Hoe doen jullie dat met de fietsen?' vroeg Wendy.